

عنوان مقاله:

بررسی اشتغال زوجه و شرط بنایی در فقه و قانون مدنی

محل انتشار:

اولین همایش ملی علوم اجتماعی، علوم تربیتی، روانشناسی و امنیت اجتماعی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

حسین زارع شعار - عضو هیئت علمی دانشگاه پیام نور

سیده الهام طباطبایی - کارشناس ارشد حقوق خصوصی

خلاصه مقاله:

شرطی که در متن عقد ذکر نشود، چنانچه مفادش با موضوع قرارداد مرتبط باشد و عقد مبتنی بر آن منعقد شده باشد، شرط بنایی یا شرط تبانی نام دارد، مانند این که پیش از نکاح راجع به مهر توافق شود و عقد مبتنی بر آن جاری گردد که در اصطلاح گفته می شود علی الصداق المعلوم . ممکن است در مذاکرات پیش از عقد، زوجه بر شاغل بودن خود تاکید کرده یا طرفین عقد نکاح بر حق اشتغال زوجه توافق نموده باشند و عقد را مبتنی بر این توافق جاری سازند، در این موارد زوجین خود را بی نیاز از ذکر مجدد موارد توافق شده می دانند، چنین شرطی نیز نافذ و لازم الوفاء می باشد. از عبارات برخی از فقها بر می آید که شرط بنایی در باب نکاح اعتبار ندارد. به این معنی که شرط در صورتی قابل اعتنا و لازم الوفاء است که بین ایجاب و قبول واقع شود، جزء عقد محسوب نشده و اعتبار ندارد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/672441>

